

Et brækket ben og en jul på Nakskov Sygehus.

Sådan så mit dukkehus ud.

Man kunne komme slemt til skade, hvis man forfejlede sit spring.

Drengene "vigtede" sig rigtigt, de sprang over hullet for et godt ord, og pludselig har jeg vel ment, at det kunne jeg også. (Jeg var omkring femethalvt år gammel).

Min storebror Erland var en temmelig vild krabat, og han blev altid rigtig "ond i sulet", hvis han skulle se efter mig. Han gad ikke at have sin lillesøster på slæb, når han skulle lege vilde lege med sine drengekammerater.

Tit og ofte listede jeg efter drengene for at se, hvad de nu havde fundet på. Således var vi en dag ovre i laden, hvor der var en stejl stige op til halmloftet.

Der var et stort gabende hul fra "loftet", således at halmballerne kunne smides ned den vej.. En dag havde min bror og hans drengekammerater fundet på, at de skulle springe hen over hullet. Ret farligt, og der var langt ned til gulvet i laden, som var et meget hårdt

”Det er ikke noget for tøser”, råbte drengene. Det skulle de jo ikke have sagt, for jeg løb op ad stigen og tog tilløb til at springe over. Desværre! Jeg forfejlede springet og røg pladask ned på det hårde gulv, hvor jeg ikke kunne rejse mig igen.

Min bror kom til: ”Rejs dig op Mie!”, blev han ved at sige med en underlig stemme. Så begyndte jeg at kaste op, og nu blev alle drengene meget bange, de løb ind for at hente nogle voksne.

Skibet jeg blev sejlet afsted i den gang hed Kvik. Nu hedder det Nordstjernen.

Det viste sig, at mit ene ben var brækket, og at jeg havde fået en hjernerystelse. Hurtigt fat i en nabo, som havde bil og så i fuld fart ud mod Askø Havn. Åge Skov sejlede den gang med roer i roesæsonen med sit skib Kvik. Han var netop kommet i havn og parat til at skulle laste, da min far og naboen kom drønende i naboens bil med min mor og mig på bagsædet. ”Jeg sejler hende til Bandholm”, sagde Åge, og så fik skibet ellers fart på. Jeg opfattede ikke så meget af sejlturen, for jeg blev ved med at kaste op.

I Bandholm stod en ambulance og ventede på os. Den kørte os på sygehuset i Nakskov, hvor jeg lå i tonehalmåned med gips på benet. Den gang måtte forældre ikke besøge deres børn på sygehusene, ”fordi børnene jo græd, når forældrene gik!”

Men min far og mor tog alligevel derud, og pludselig stod de ved min sygeseng. Og hvad sagde jeg,

da jeg så dem? ”Jeg græder ikke far og mor! Så I må godt være her!”

Jeg måtte holde jul uden far og mor på Sygehuset. Jeg savnede selvfølgelig min far og mor, men sygeplejerskerne gjorde alt for at forkæle mig. Da jeg kom tilbage på Askø først i januar måned, så lå der et bjerg af julegaver til mig. Det viste sig så, at næsten hver eneste husstand på Askø og Lilleø havde været der med en gave til Mie - "for det var så synd, jeg skulle holde jul på et Sygehus".

Jeg pakkede op og pakkede op - min far havde lavet et dukkehus til mig - og der var alle mulige møbler til dukkehuset i pakkerne. Jo, der var lille Mie rigtignok kommet i kridthuset, for hverken før eller siden har jeg fået så mange julegaver!

Og jeg forsøgte mig aldrig mere med at springe over det store hul på halmloftet, for jeg havde fået en ordentlig forskrækkelse.

Nakskov Sygehus.